

Fællesforfatningen, modtager sine Indskrænkninger og Udvidelser i og for sig derved, at en Lov om de særlige Anliggendes Forøgelse eller Formindsfelse vedtages af Rigsdagen og stadfæstes af Kongen. Det er heri, vi see den juridiske Berettigelse af vort Forslag. Hvad den reelle Berettigelse og den reelle Trang dertil angaaer, da ligger den i de langt hentrufne Forfatningsforhandlinger, hvorunder vi saalænge have lidt, og hvorover der saalænge er ført Klage. Vi ønskede Alle, at der hurtig kunde tilveiebringes, om end ikke en fuldstændig formel Afslutning, saa dog i alt Fald en saadan Tilstand, at samtlige Kongerigets Anliggender kun bleve behandlede af een Forsamling, kun vare undergivne een Lovgivningsmagt, og det er dette, som Forslaget gaaer ud paa at hidføre. Vi gjøre os ikke nogen overbreven Forhaabning om, hvad vi ville kunne opnaae i denne Samling af Rigsdagen. Vi have jo for os en Afstemning af dette Thing i den forrige Samling, og da der efter den Tid ikke er foregaaet noget Valg, saa ere vi temmelig resignerede paa, at vi ikke kunne gennemføre vort Forslag i denne Samling, men derimod nære vi et godt Haab om, at der, naar vi næste Gang samles, efterat der er foretaget nye Valg, vil være bedre Udseende for dette Forslag, naar nemlig, som vi haabe, de, der ville hævde Grundloven af 5te Juni, maatte faae en mere afgjørende Stemme, end de desforre nu have. Vi have imidlertid troet at skyldes vor egen Anskuelse at bringe Forslaget frem i denne Samling. Vi skyldes ikke alene vor egen Anskuelse det, vi skyldes Thinget det, og vi skyldes ogsaa dem omkring i Landet, som dele vor Anskuelse, at bringe Forslaget frem. Vi tør tilføie: Vi skyldes ogsaa den kongelige Regjering det; thi samtidig med, at de fleste af os — der er nogle enkelte Medlemmer, som ikke have stemt imod det hvilende Grundlovsforslag, men desuagtet have sluttet sig til dette Lovforslag — haabe, at det hvilende Grundlovsforslag maa blive forkastet, og at Grundloven af 5te Juni 1849 maa blive hævdet uforandret, er det vor Skyldighed at vise den kongelige Regjering et Middel til at hidføre en hurtig Ordning, et Middel, som efter vor Formening er simpelt, formelt berettiget og i alle Henseender hensigts-

mæssigt, saasnart som den kongelige Regjering vil være villig til efter en forudgaaende Meningsstilfjendegivelse fra Folkets store Fleertal at gaae ind paa den uforandrede Grundlov af 5te Juni 1849. Det foreliggende Forslag støtter sig altsaa ikke saa meget til det Haab, vi gjøre os om dets Fremme i denne Samling, som til det Haab, vi stille til Fremtiden, og den Forpligtelse, vi have troet, der paahvilede os saavel ligeoverfor Thinget som ligeoverfor den kongelige Regjering.

Conseilspræsidenten: Det foreliggende Udkast til Lov om Forandring i Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 § 2 og den derved foreslaaede Bei til at bringe Ende paa Forfatningsdagen staaer i en saa bestemt Modstrid til den Opfattelse, Ministeriet har søgt at gjøre gjældende, at det naturligtvis er umuligt for det at tiltræde dette Forslag. Det vil være det høie Thing bekendt, at Regjeringen i forrige Samling indbragte et Forslag til Grundlovsbestemmelse angaaende Ophævelsen af Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855, der var bygget paa de to bestemte Forudsætninger, at Rigsraadet var sat ud af Kraft og at den gennemfete Grundlov var endelig vedtagen. Det er naturligtvis det samme Standpunkt, som Regjeringen fremdeles maa fastholde, og derfor kan den umuligt tiltræde Forslaget, hvorved den vilde give Slutningsbestemmelsen i § 2, der gaaer ud paa, at „Bestemmelserne i denne Paragraph kunne forandres ved Lov“, en saadan Udvidelse, at ved den kunde den hele Grundlovsbestemmelse af 29de August 1855, som er vedtagen paa grundlovmæssig Maade og altsaa derved eo ipso bleven Grundlov, i sit væsentligste Indhold hæves.

Føberning: Det Sidste, den ærebe Minister sagde, berøer, saavidt jeg kan skjønne, paa en fuldstændig Misforstaaelse. Det Væsentlige ved Indskrækningsloven var jo paa ingen Maade Fordelingen af Anliggenderne, men derimod det, at Rigsdagen, som omfattede Monarchiets samtlige Anliggender, veg tilbage fra de Anliggender, med Hensyn til hvilke det til en given Tid maatte betragtes som nødvendigt, at de være indbragte under en Repræsentation,